

Nicole Boyle Rødtnes

ZOMBIE HOSPITALET

BOG 2 - DE DØDES VERDEN

EN ZOMBIE-JÆGER-HISTORIE

Illustreret af Bodil Bang Heinemeier

Alvilda

Kapitel 1: Lig

(SARAH FORTÆLLER)

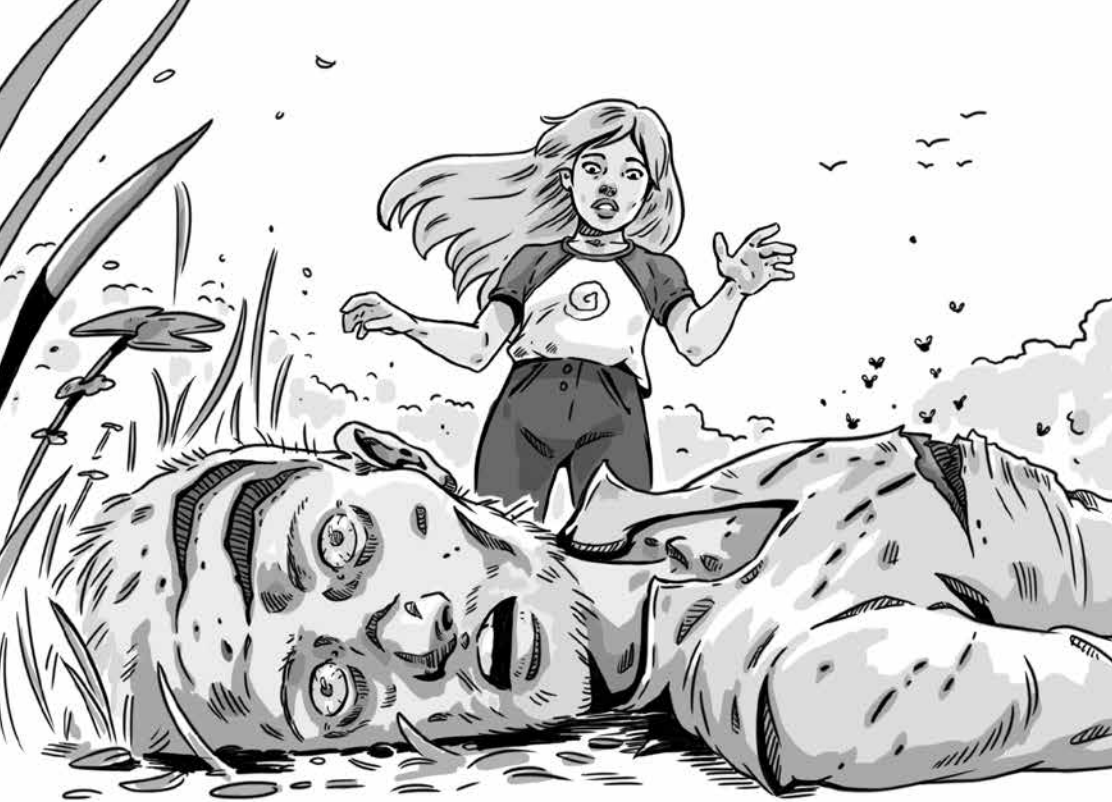
Solen er på vej ned og kaster et rødt skær over motorvejen. Far og jeg er kravlet over rækværket og går i nødsporet. Vi tør ikke være i skoven. Det er farligt at være i mørket, hvor vi ikke kan se dem. De kan være alle steder. Zombierne.

Lyden af vores fodtrin giver genlyd i tusmørket. Men bortset fra det er der foruroligende stille på motorvejen. Der er ingen billygter i det fjerne.

Vi går bare. Ingen af os siger noget. Vi tænker nok begge to på mor. Hun er en af dem nu. Selvom hun angreb os, og min fornuft siger mig, at hun ikke længere er mor, kan jeg stadig ikke forstå det.

”Der ligger noget på vejen,” siger far.

Jeg ser i den retning, han peger. Han har ret. Der ligger noget på kørebanen længere fremme. Jo tættere vi kommer på det, jo tydeligere bliver det, at det er en menneskekrop.

”Er det en zombie?” Min stemme ryster.

”Nej, det er en død mand,” siger far.

Jeg går tættere på.

Mandens tøj er flænset. Fluer kravler rundt i de store kødsår, og en stank af råd rammer min næse. Manden stirrer tomt frem for sig og giver mig gåsehud.

”Hold afstand,” siger far.

Jeg nikker.

Der er blodpletter flere steder på vejen. En bil holder i den ene side med åben dør. Den er tom. Jeg ser på liget

foran os. Er det mon føreren af bilen? Far skynder sig hen til bilen.

”Nøglen sidder stadig i,” råber han. Han tager den og holder den op.

Han går om til bagagerummet og åbner det. ”Og her er ekstra benzindunke. Dem, der kørte i den her bil, havde tydeligvis forberedt sig på en længere tur.”

Jeg nikker svagt. Ja, men hvad er der så sket med dem? Hvor er de nu? De må være flygtet i en fart, siden nøglen stadig sidder i tændingen.

”Kom,” siger far. ”Vi tager bilen.”

”Må vi det?” Mit tonefald er underligt barnligt. Hvem går op i regler nu – efter alt det, der er sket det seneste døgn?

Far gør i hvert fald ikke, for han sætter sig ind og tænder motoren. Jeg sætter mig ind på passagersædet og spænder sikkerhedsbæltet. Han tænder for radioen:

”Regeringen har erklæret undtagelsestilstand på grund af zombie-virussen. Alle ikke-smittede borgere skal straks søge tilflugt i en sikret camp. Adresserne på tilgængelige camps er som følger ...” Nyhedsoplæseren begynder at remse adresser op.

Jeg lytter ikke, men kigger bare ud over vejen igen. Hvor er alle menneskene henne? Selvom det er sent, burde der stadig være trafik her. Er alle folk allerede taget til de sikre camps?

Mit blik glider igen hen over vejen. Og med ét giver det et sæt i mig. Den døde mand er væk ... Jeg kniber øjnene sammen. Er det mørket, der spiller mig et puds? Nej, kørebanen er tom.

”Far ...” siger jeg.

”Shh, jeg skal høre adresserne,” siger far og ser stift på radioen.

”Men far ...”

”Sarah, vent nu ...” Han når ikke længere. For i det samme bliver sideruden slået ind. Luften er fuld af knust glas, og en zombie kaster sig ind mod os med åben mund. Jeg skriger.

Kapitel 2: Ingen hjælp

(OLIVER FORTÆLLER)

Jeg kan høre dem i mørket. Zombierne. De går ned ad gangene med lange, slæbende skridt. Jeg kan høre deres negle glide langs væggen og deres tænder klapre let, mens de leder efter mad.

Vi har barrikaderet døren med en hospitalsseng og lagt os til at sove. Khalid fandt noget wc-rens på toilettet. Han har hældt det langs dørkanten, i håb om at den kraftige stank af klor dækker over lugten af vores kød.

Det var i går, det hele gik amok. Det var som at træde ind i et mareridt, man ikke kunne vågne fra. Vi hørte, at der kom passagerer fra det forliste krydstogtskib til hospitalet, men ingen vidste, at de var blevet syge. At de var smittet med en zombie-virus.

Så snart de kom ind på hospitalet, bed de lægerne og sygeplejerskerne. Og nu er hospitalet ikke længere et sted for de syge, men kun for de levende døde.

Vi har revet lagenet af en seng, skrevet HJÆLP med store bogstaver hen over det og hængt det ned fra den lille altan uden for vinduet, men ingen er kommet. Og intet tyder på, at der vil komme nogen.

I nyhederne snakker de kun om, at man skal søge hen til de sikre camps. Ingen snakker om redningsaktioner. Og på tv kan vi se de lange køer af biler, der er på vej mod de forskellige camps.

Men ingen siger noget om, hvad man skal gøre, hvis man ikke kan komme hen til en camp. Hvis man hverken har bil eller kræfter til at gå. Vi har været indlagt her på hospitalet i månedsvis. Vi har alle tre kræft. Clara er hårdest ramt. Så kommer jeg, og Khalid er den mindst syge af os. Vi er alle for syge til at være derhjemme, men nu skal vi snart drage ud på egen hånd i håb om at finde en camp.

Det virker som en selvmordsmission.

Jeg ser på Clara og Khalid, der sover. Hvad er sandsynligheden for, at vi alle klarer den? Vi har kæmpet mod zombier to gange nu, men det er mere på grund af held end forstand, at vi har overlevet.

Clara ligger med sit drop. Hun tog det ud i går. For bedre at kunne flygte, hvis zombierne angreb. Nu har hun det i hånden igen. Det gælder om at samle styrke, sagde

hun, før hun lagde sig til at sove. Hun har ret. Og jeg bør også sove. I morgen får vi brug for alle vores kræfter.

Hendes hoved er helt nøgent. Parykken ligger ved siden af hende. Hun har været min stuekammerat, så længe jeg kan huske. Vi lovede hinanden, at vi ville besejre kræften sammen. Men hvad med zombierne? Kan vi overleve dem?

Jeg lukker øjnene. Tænker på mor og far og Sarah. Er de okay? Er de nået frem til en camp?

